

[Hans Hækkerup.]

fremgik af den tale, det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag har holdt, at han ikke vil være tilfreds, ganske uanset hvad afgørelsen ved Højesteret måtte blive, på det grundlag Højesteret har at gå ud fra.

Det spørgsmål synes jeg rejser sig for os: Hvorfor bliver det ærede medlem hr. Aksel Larsen ved med at køre denne sag? Hvorfor rejser han den nu efter landsrettens dom på den demonstrative måde, han gør det? Klart er det for os alle, at hovedmotivet for det ærede medlem og hans meningsfæller, når de igennem årene har rejst W. T. K.-sagen, naturligvis har været at skabe uro om og så mistillid til retsudøvelsen her i landet. Stiller man sig det spørgsmål, om dette er lykkedes for dem, så må svaret blive, at det er lykkedes overfor den kreds, der slutter op omkring „Land og Folk“. Det fremgår bl. a. af de små morsomme annoncer, man nu og da finder i bladet, annoncer, hvortil midlerne er skaffet ved indsamling blandt mere naive medborgere, og som går på recepten: Tak, kammerat Houmann, for din uselviske kamp for retfærdighed — betalt med 15 kr. Det sidste går ikke på retfærdighed, for det viser sig, når henses til erstatning og sagsomkostninger, at den blev væsentlig dyrere. Jeg kan forestille mig, at redaktør Houmann en gang imellem, når han i ledige stunder husvælder sit sårede sind ved læsning af disse tillidserklæringer, kunne ønske, at slutningen kunne have lydt: betalt med en dag i spjældet.

Udenfor den snævre kreds — og det ærede medlem var selv inde på det ved at tale om, at hans opfattelse deles af menigmand her i landet — tror jeg ikke, at den opfattelse er trængt, at alting er så råddent, som Houmann ville gøre det til. Jeg tror ikke, det gælder det, man i den kommunistiske terminologi kalder sympatisører, og det tror jeg er baggrunden for, at det ærede medlem anser det for nødvendigt at blive ved med at søge at forplumre denne sag. Udenfor den snævre kreds kunne det godt tænkes, at en og anden i befolkningen blev distraheret af den kendsgerning, at redaktør Houmann er dømt for bagvaskelse, for at have fremsat sine sigtelser mod bedre vidende. Det var ikke småting, han fremførte. Det lyder ikke af meget, at han sagde, at ingeniør Thomsen klarede frisag ved hjælp af rigsadvokat Pihl, men der er mere fanfare over det, når vi kommer til udtryk som: enestående korruption, grov embedsforbrydelse, råddenskab, der har befængt retsplejen — her får den behændige redak-

tør oven i købet domstolene med — anløben ledelse af politi og anklagemyndighed o. s. v.

På hele denne baggrund og på baggrund af redaktørens egen provokatoriske optræden i Studenterforeningen forekommer det mig, at det er lidt ynkeligt, hvad der skete i byretten, hvor han krævede sagen udsat for at afvente prisdirektoratets afgørelse. Dermed sagde han i virkeligheden: vel har jeg udslynget disse grove beskyldninger og kan ikke bevise dem, men der var dog den mulighed, at man ved en fortsat undersøgelse kunne finde et og andet, som kan diskulpere mig.

Jeg forstår meget vel, at rigsadvokaten afviste dette, og at retten sluttede sig hertil. Jeg vil gerne understrege, at byretten klart har afvist, at redaktør Houmann kunne optræde, som han gjorde, til berettiget varetagelse af åbenbare almene interesser, og at retten har afvist enhver tanke om strafbortfald på grund af omstændigheder, som kan give føje til at anse sigtelserne for sande. Byrettens bemærkninger om, at man på saglig og objektiv måde kunne rejse spørgsmålet om rigtigheden af de nærmere omstændigheder ved sagens henlæggelse, synes jeg nok virker lidt naive, når henses til, at de var rettet til redaktør Houmann.

Det forekommer mig, når jeg gennemgår denne sag meget nøje, at der egentlig kun er en eneste kendsgerning, det ærede medlem kan påberåbe sig, og som han kan henvise til i sin dagsorden, det er problemet om det forlangte depositum. Herom har navnlig landsretten udtalt sig meget skarpt, for såvidt angår de sidste 25 000 kr., der blev deponeret hos W. T. K.s sagfører. Jeg ser ikke, at der egentlig er andet, som det ærede medlem kan påberåbe sig af, skal vi sige, unøjagtigheder i denne sags behandling.

Jeg ser nok, at den højtærede minister nævnte problemet om rigsadvokatens stilling til spørgsmålet om den endelige betaling af revisionsomkostningerne. Herom har jo landsretten sagt, at der ingen grund var til den ekstraordinære fremgangsmåde at forlange depositum af W. T. K., heller ikke deri, at firmaet selv forlangte undersøgelse, og landsretten går videre med at begrunde dette med, at det offentlige under alle omstændigheder ville have indledet en undersøgelse. Jeg kan nu ikke se, at det standpunkt, rigsadvokaten her har indtaget, er så urimeligt. Jeg synes, det er meget forstandigt af rigsadvokaten at sige, at han vil skåne det offentlige for disse meget betydelige omkostninger, og at